

Udvalgets ordfører (Edel Saunte): Det ærede medlem hr. Anker Lau ved udmærket godt, at i de andre skandinaviske lande, hvor man har prøvet den højt besunne fri konkurrence, er det kun resulteret i et monopol, skabt af private sælgere af mælk, og dette monopol har ikke medført lavere priser for forbrugerne, men større fortjeneste for de handlende.

(Kort bemærkning).

Anker Lau: Monopol eller ikke monopol — her drejer det sig om en særstilling for et enkelt område af dansk erhvervsliv. Hvorfor skal mælkehandelen have en særstilling? Det er for øvrigt blevet bestridt i kommissionen, at der ville blive tale om et sådant privat monopol, men skulle det blive tilfældet, ville det være underkastet den samme monopolkontrol, som når det drejer sig om et hvilket som helst andet erhverv. Jeg ser ikke nogen grund til, at mælken skal danne en undtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 82 stemmer mod 58; 14 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1947 vedtagne konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3606, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 675).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): I anledning af, at det under første behandling blev fremhævet, at Danmark, navnlig sammenlignet

med de andre nordiske lande, har ratificeret forholdsvis få ILO-konventioner, lovede jeg at se på dette spørgsmål, og jeg vil gerne allerede nu fremkomme med et par bemærkninger.

Jeg kan oplyse, at socialministeren i 1950 nedsatte et særligt udvalg med repræsentanter for De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, der har gennemgået samtlige de ILO-konventioner, der ikke på daværende tidspunkt var ratificeret af Danmark.

På dette tidspunkt, altså i 1950, var der vedtaget 98 konventioner, hvoraf Danmark havde ratificeret 22. Af de 76 urratificerede konventioner konstaterede udvalget at 27 enten ikke var trådt i kraft — herunder den meget omtalte konvention om 40 timers arbejdsuge — eller senere ophævet ved revision eller var uden betydning for danske forhold, og udvalget behandlede derfor ikke disse 27 konventioner.

Tilbage var herefter 49 konventioner, af hvilke 14 vedrørte andre ministerier, navnlig handelsministeriet. De resterende 35 urratificerede konventioner fordelte sig med 13, der afventede revision af fabrikloven, 5, der vedrørte forhold, som efter praksis reguleres efter kollektive overenskomster, og endelig 17, der ikke kunne ratificeres, da de enten på afgørende punkter afveg fra dansk lovgivning eller vedrørte socialpolitiske foranstaltninger, som der ikke var udsigt til at få gennemført i Danmark i en overskuelig fremtid.

Når der i disse sager overhovedet har været tvivl om, hvorvidt Danmark kunne ratificere en konvention, er dette spørgsmål blevet forelagt arbejdsbureauet. Dette er sket i 7 tilfælde siden 1945, og bl. a. dette forhold viser jo, at spørgsmålet om ratifikation af konventioner tages meget alvorligt fra ministeriets side.

Siden 1950 har Danmark ratificeret 7 konventioner, således at antallet af ratificerede konventioner, når folketinget har ratificeret den nu forelagte konvention, vil komme op på 30.

Som nævnt af mig under første behandling behandles spørgsmålet om ratifikation af ILO-konventioner også på nordisk basis efter henstilling fra Nordisk Råd. Denne opgave er overdraget den nordiske socialpolitiske komité, der har nedsat et særligt

[Socialministeren.]

underudvalg til undersøgelse af disse spørgsmål. Dette udvalg har foreløbig gennemgået 12 ILO-konventioner, der ikke er ratificeret af ét eller flere nordiske lande, og på et møde i København den 6. og 7. maj 1958 har den nordiske socialpolitiske komité besluttet at udvide konventionsudvalgets mandat, således at udvalget efter forhandling med kompetente myndigheder om muligt skal stille forslag om lovændringer med henblik på ratifikation i hvert enkelt af de nordiske lande. Udvalget er ikke kommet så langt i sit arbejde, at man kan give en redegørelse for grunden til, at Danmark f. eks. har ratificeret færre konventioner end Norge.

Det kan i almindelighed siges, at manglende ratifikation af ILO-konventioner for de nordiske landes vedkommende ikke er udtryk for, at de sociale ordninger er dårligere end forudsat i konventionerne, men at årsagen hertil er, at ILO-konventioner ofte gøres så detaljerede, at ratifikation i mange tilfælde vil falde på detailspørgsmål. Denne tendens til at gøre konventionerne detaljerede gør sig fortsat gældende, og efterkrigstidens store tilgang af nye medlemsstater til ILO, navnlig fra industrielt mindreudviklede regioner, vil måske snarere underbygge denne tendens, idet navnlig arbejderrepræsentanterne fra disse lande ikke nærer tillid til, at konventionerne vil få betydning for deres lande, hvis konventionerne ikke foreskriver faste normer på de enkelte områder, f. eks. forsikringsbidragenes fordeling, karensdagenes antal, ferienes nøjagtige længde, aldersbetingelser etc. Også dette spørgsmål om den nærmere udformning af konventionerne har det nordiske ILO-udvalg fået til opgave at undersøge og eventuelt stille forslag om med henblik på en eventuel fælles nordisk henvendelse til ILO.

Når det under den foreliggende sags første behandling af det ærede medlem hr. Carl P. Jensen i et sagligt indlæg blev anført, at Danmark på grund af sit forholdsvis lille antal ratifikationer i bureauets oversigt blev stillet i et ugunstigt lys, er der grund til at fremhæve, at det for et lands prestige i ILO ikke så meget er antallet af ratificerede konventioner, der er afgørende, men snarere, hvorledes man overholder de rati-

ficerede konventioner, sammenholdt med landets sociale status som helhed. Her kan nævnes, at Danmark, da det i 1957 på ny blev indvalgt i ILOs styrelsesråd efter en pause på 6 år, ved afstemningen om, hvilke 10 lande der skulle vælges til stedfortrædende medlemmer, blev valgt som nr. 1. Dette forhold tyder ikke på, at Danmark er særlig dårligt anskrevet i ILO.

Nina Andersen: Da udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg tillade mig i min egenskab af udvalgets formand at forelægge betænkningen.

Udvalget har holdt 2 møder og har i disse møder særlig beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvorvidt ratifikationen af denne konvention ville medføre ændringer i dansk lovgivning. Man har derfor sammenholdt konventionens ordlyd med de pågældende loves ordlyd og er kommet til den opfattelse, at konventionen ikke skulle medføre lovændringer. På grundlag deraf indstiller udvalget forslaget til vedtagelse. Udvalget er dog meget interesseret i, om den højtærede socialminister her vil bekræfte, at man ikke kan vente lovændringer som følge af denne konventions ratifikation.

Socialministeren (Bomholt): Jeg kan tiltræde udvalgets opfattelse og bekræfte den.

Ragnhild Andersen: Jeg var blandt dem, som ved første behandling efterlyste flere konventioner, der ikke er blevet ratificeret af Danmark. Jeg vil gerne igen henlede opmærksomheden herpå og spørge ministeren, om der ikke er mulighed for, at de to konventioner, som drejer sig om barselhvilehjælp til udearbejdende kvinder og om kvinders ligeløn for lige arbejde, vil kunne forelægges for folketinget.

Idet jeg i øvrigt takker for den redegørelse, vi har fået, vil jeg gerne anmode ministeren om i den nærmeste fremtid at undersøge, om ikke det var muligt at få også Grønland, som nu er undtaget, lagt ind under denne konvention. Den minedrift, vi har deroppe, kunne nok gøre det nødvendigt, at konventionen kom til at gælde også for Grønland.

Socialministeren (Bomholt): De pågældende konventioner er indgået i ministeriets overvejelser, og det vil derefter vise sig, hvor langt vi kan nå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet socialministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om afholdelse af frivillig offentlig auktion over indenlandske pelsdyrskind.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3136, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 823).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Chr. Thomsen: Da udvalgets ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg på udvalgets vegne fremsætte et par bemærkninger.

Udvalget har holdt tre møder og har haft et samråd med landbrugsministeren.

Der blev under første behandling rejst det spørgsmål, om ikke loven egentlig burde omfatte alt pelsdyrskind af dansk oprindelse, og lovforslagets tekst foreslås nu ændret på en sådan måde, at der ikke kan være nogen tvivl om, at loven dækker alle danske pelsdyrskind.

Udvalget har modtaget en skrivelse fra Danske Provinsslagtermestres Hudeauktionsalg, hvori der ytres ønske om, at loven også kommer til at omfatte alle huder og skind af danske husdyr. Både udvalget og landbrugsministeren syntes, at det var et

rimeligt ønske, og §§ 1 og 2 foreslås derfor ændret således, at huder og skind af husdyr også medtages under loven. Det vil altså sige, at for eftertiden er både pelsdyrskind og skind af husdyr fritaget for auktionsafgifter, når auktionen afholdes som frivillig auktion.

Udvalget har fundet, at det var rimeligt herefter at ændre lovens titel, så at loven kommer til at hedde lov om afholdelse af frivillig offentlig auktion over indenlandske pelsdyrskind og huder.

Udvalget kan enstemmigt tiltræde ændringsforslagene og enstemmigt anbefale, at lovforslaget vedtages med de foreslåede ændringer.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg vil gerne takke udvalget for dets arbejde og for den enstemmige tilslutning til lovforslaget i den form, det vil få efter vedtagelsen af ændringsforslagene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 2 og 3, § 1, således ændret, ændringsforslagene nr. 4 og 5, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 6 om indsættelse af en ny paragraf samt ændringsforslag nr. 1 angående lovforslagets titel vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om forlængelse af privatbaneeretsbevillinger.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3660, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 889).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.